

SYNTEZA DIECEZJALNA

Przedstawiona poniżej synteza dotyczy przebiegu *Synodu o synodalności* na etapie diecezjalnym Diecezji Legnickiej

Dnia 24 października 2021 r. w Katedrze Legnickiej pw. Świętych Apostołów Piotra i Pawła Biskup Andrzej Siemieniowski uroczystie ogłosił rozpoczęcie etapu diecezjalnego XVI Zwyczajnego Zgromadzenia Synodu Biskupów, który w dniach 9-10 października br. został zwołany przez Papieża Franciszka w Rzymie. Hasłem przewodnim rozpoczętego procesu synodalnego jest wezwanie: *Ku Kościołowi synodalnemu: komunია, uczestnictwo i misja*.

Fakt rozpoczęcia etapu diecezjalnego został poprzedzony specjalną prośbą Biskupa Legnickiego skierowaną do wszystkich Diecezjan. Biskup Siemieniowski napisał: „Zwracam się z prośbą do kapłanów o odmówienie wspólnie z wiernymi modlitwy *Adsumus Sancte Spiritus* w intencji Synodu po każdej Mszy św. w najbliższą niedzielę. Bardzo proszę wszystkich Diecezjan o polecenie Bożej Opatrzności Synodu również w modlitwie indywidualnej” („Legnickie Wiadomości Diecezjalne” 33:2021 nr 4 s. 58).

Kierując się dokumentami przygotowanymi przez Stolicę Apostolską, a szczególnie *Vademecum Synodu o synodalności*, czyli *Oficjalnym podręcznikiem słuchania i rozeznawania w Kościołach lokalnych*, pierwszą decyzją Biskupa Legnickiego było powołanie diecezjalnej osoby kontaktowej. Dekretem nominacyjnym (L.dz. 1211/2021) Biskup Legnicki wyznaczył osobę (ks. Bogusław Drożdż) odpowiedzialną za konsultacje synodalne.

Pierwszym zadaniem diecezjalnej osoby kontaktowej było zapoznanie się z *Dokumentem przygotowawczym XVI Zwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów*, następnie ze wspomnianym już *Vademecum*. Oba dokumenty należało przeanalizować w kontekście przemówień papieża Franciszka (18.09.2021; 9.10.2022), wygłoszonej homilii (10.10.2021), *Konstytucji apostolskiej Episcopalis Communio O synodzie Biskupów* (15.09.2018) oraz dokumentu Międzynarodowej Komisji Teologicznej pt. *Synodalność w życiu i misji Kościoła* (2.03.2018).

W celu zapoznania się z metodologią synodu diecezjalna osoba kontaktowa, zwana też koordynatorem, komunikowała się z koordynatorami innych diecezji i archidiecezji w Polsce. Dokonywało się to zwłaszcza podczas comiesięcznym spotkań konsultacyjnych, organizowanych przez Instytut Statystyki Kościoła Katolickiego SAC.

Ważnym diecezjalnym wydarzeniem o charakterze formacyjnym i informacyjnym były zorganizowane przez Wydział Duszpasterski Legnickiej Kurii Biskupiej spotkania rejonowe, które zgromadziły prawie wszystkich duszpasterzy Diecezji Legnickiej. Odbyły się one w trzech miejscowościach: Legnicy (25.10.2021), Jeleniej Górze (27.10.2021) i Bolesławcu (28.10.2021). Szczególnym gościem tych spotkań był prof. Aleksander Bańka, delegat Kościoła w Polsce na Synod Biskupów. Program tych spotkań obejmował: modlitwę, rozbudowane wprowadzenie w tematykę synodalną prezentowane przez Biskupa Legnickiego, prelekcję zaproszonego Gościa, a następnie dyskusję.

Vademecum Synodu o synodalności zalecało, aby przed sformułowaniem syntezy końcowej w diecezji zostało zorganizowane tzw. zebranie presynodalne. W Diecezji Legnickiej zebranie to objęło cztery etapy. Można powiedzieć, że były to cztery minizebrania presynodalne. Pierwsze z tych spotkań objęło osoby duchowne, które na mocy decyzji biskupiej zajmują w Diecezji Legnickiej czołowe miejsca w instytucjach kościelnych. Spośród tych osób w spotkaniu uczestniczyli m.in. pracownicy Legnickiej Kurii Biskupiej z moderatorem na czele, przełożeni Wyższego Seminarium Duchownego z rektorem na czele, pracownicy Legnickiej Caritas z dyrektorem na czele. Dnia 7.12.2021 r. w Domu Biskupa w spotkaniu uczestniczyło blisko 25 osób.

Drugie spotkanie o charakterze minizebrania presynodalnego odbyło się 10.12.2021 r. w Centrum Spotkań im. Jana Pawła II w Legnicy. Na to spotkanie zostali zaproszeni wszyscy duszpasterze Diecezji Legnickiej, w tym zakonnicy. Obecność nie była obowiązkowa. Ważne było, aby w spotkaniu uczestniczyły osoby zainteresowane Synodem. Na spotkanie przybyło blisko 50 duchownych reprezentujących prawie wszystkie dekanaty.

Trzecie spotkanie zgromadziło katolików świeckich reprezentujących świat zrzeczeń kościelnych działających w naszej diecezji, osoby zaangażowane w parafiach, najczęściej przynależące do Rad Parafialnych, jak i osoby niezrzeszone czy wprost mieszkańców Legnicy. Spotkanie zgromadziło blisko 100 osób. Miejscem zebrania było Centrum Spotkań im. Jana Pawła II w Legnicy. Spotkanie odbyło się 8.01.2022 r.

Ostatnie, czwarte minispotkanie presynodalne również odbyło się w Centrum Spotkań im. Jana Pawła II w Legnicy. W dniu 22.01.2022 r. przybyło na nie 35 osób. W zamierzeniu chodziło o spotkanie młodzieży, niemniej, co zrozumiałe, spora część młodzieży przybyła ze swoimi katechetami czy opiekunami. Były reprezentacje

młodzieży ze wszystkich szkół prowadzonych przez zakony w naszej diecezji, także harcerze czy młodzież należąca do Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży.

Wszystkie powyżej wymienione spotkania presynodalne przebiegały według z góry przygotowanego programu. Rozpoczęły się modlitwą *Adsumus Sanctae Spiritus*, następnie było słowo Biskupa Legnickiego, później wprowadzenie koordynatora, który, po przedstawieniu kontekstu dla synodalnych pytań głównych i towarzyszących, zachęcał uczestników do wolnych wypowiedzi, dawania świadectwa i uczestniczenia w dialogach. Pojawiająca się dyskusja była nadto inspirowana teksami biblijnymi, szczególnie pochodzącymi z Dziejów Apostolskich. Całość spotkań była następnie syntetyzowana przez koordynatora i poprzez słowo zamykające Biskupa Legnickiego podnoszona do rangi wspólnie doświadczonego Bożego daru dla Kościoła lokalnego, który przez komunię, uczestnictwo i misję ma z coraz większą gorliwością realizować zbawcze zadanie Jezusa Chrystusa. Ostatnim akordem spotkań była wspólna *Modlitwa do Maryi w intencji nowej ewangelizacji Diecezji Legnickiej*, odwołująca się do I Synodu Diecezji Legnickiej (2007-2012), oraz błogosławieństwo Biskupa Legnickiego. Omawiane presynodalne spotkania zostały wcześniej zapowiedziane z pomocą diecezjalnych mediów. Z założenia nie były to spotkania zamknięte, które mogłyby kogokolwiek z góry wykluczyć. Dodatkowo fakt ich przeprowadzenia wraz z informacjami sprawozdawczymi został upubliczniony. Program spotkań uwzględniał również czas na posiłek.

Dla całości sprawozdania należy zaznaczyć, że diecezjalna osoba kontaktowa w porozumieniu z Biskupem Legnickim wystosowała do wszystkich proboszczów specjalny list zachęcający do tego, aby w każdej wspólnotie parafialnej przeprowadzić tzw. spotkanie synodalne, które poza Parafialną Radą zgromadzi przedstawicieli wszystkich zrzeżeń kościelnych (grupy, wspólnoty, ruchy i stowarzyszenia), jak i osoby bardziej zaangażowane w życie parafii. W piśmie zaznaczono, że celem mającego się odbyć spotkania jest wspólne doświadczenie Kościoła, a podjęta modlitwa, refleksja i wymiana myśli ma docenić dotychczasową, jak również wyzwolić pomnożoną współodpowiedzialność za całą parafialną wspólnotę, która przede wszystkim jest komunią wiary, kultu i miłości.

Wystosowano również specjalne pisma do księży dziekanów. Ich także w imieniu Biskupa Legnickiego koordynator zachęcał do przeprowadzenia tzw. synodalnego spotkania, które zgromadziłoby wszystkich księży pracujących w poszczególnych parafiach jednego dekanatu.

W dwóch wyżej przedstawionych pismach przypomniano o podstawowych dokumentach Synodu, jak i wprost postawiono pytanie ogólne: „Kościół synodalny, głosząc Ewangelię, «podąża razem». Jak owo «podążanie razem» realizuje się dzisiaj w waszym Kościele lokalnym? Do podjęcia jakich kroków zaprasza nas Duch Święty, abyśmy wzrastali w naszym «podążaniu razem?»” (DP 26; VS 5, 3). Poproszono również, aby owocem zorganizowanych spotkań były sugestie, przemyślenia czy postulaty dotyczące życia Kościoła w konkretnych warunkach środowiskowych danych parafii, przekazane do biura koordynatora.

Formalne przedstawienie etapu diecezjalnego *Synodu o synodalności* stanowi podstawę dla merytorycznej strony podjętych działań. Pierwszym i głównym tematem wszystkich spotkań były diecezjalne jubileusze, które z kolei stały się dodatkową inspiracją, także kontekstem, dla wszelkich innych kwestii charakteryzujących doświadczenie Kościoła lokalnego. Chodzi o jubileusz 30-lecia powołania Diecezji Legnickiej do istnienia oraz 25. rocznicę obecności Ojca Świętego Jana Pawła II w Legnicy, z czym była związana koronacja krzeszowskiego obrazu Matki Bożej Łaskawej. Trzeba również uwzględnić dwa wysokiej rangi wydarzenia, które znamionują podejmowaną dyskusję o Kościele lokalnym w kluczu „podążania razem”. Narzucającym się tematem, ciągle aktualnym, jest I Synod Diecezji Legnickiej z jego dokumentami, które zostały zatwierdzone przez ówczesnego Biskupa Legnickiego Stefana Cichego, z czym istotowo łączy się cały proces ich wdrażania w życie religijne legnickiego Ludu Bożego. Następne wydarzenie z kolei dotyczy urzeczywistnianego w Diecezji Legnickiej procesu beatyfikacyjnego sługi Bożego Henryka II Pobożnego. Proces ten może nie tylko stanowić dodatkową inspirację dla wzrostu pobożności, ale również odsłonić te obszary życia społeczno-kulturowego, którym z zasady nadaje się – z punktu widzenia społecznej integralności – ważne znaczenie. Chodzi o tożsamość narodową, pamięć historyczną, patriotyzm, kulturę religijną, w tym także sztukę sakralną, czy publiczną obronę wiary. W całość rozważań wplata się również fakt o historycznym znaczeniu, a mianowicie przejście czy też przeniesienie alumnów z legnickiego seminarium do Metropolitalnego Wyższego Seminarium Duchownego we Wrocławiu. Dokonuje się to w 30. roku istnienia diecezji i nie można tego faktu ani pominąć, ani pod żadnym pozorem uznawać za „sukces” i tak po prostu, jakby bezrefleksyjnie, tłumaczyć jedynie tzw. „koniecznością dziejową” w sensie nakazu kanonicznego. Wymieniony kontekst w całej swej rozciągłości powoduje, że diagnoza życia kościelnego diecezji wymaga z pewnością szczególniejszej uwagi. Zwłaszcza że staje się ona także źródłem nowych inicjatyw czy

sugestii i pomocą wprost wspierającą obecnego Biskupa Legnickiego, czwartego już w historii diecezji, w jego duszpastersko-apostolskiej strategii.

Poniżej znajdują się wylistowane problemy, sugestie, wnioski i postulaty, które stanowią osnowę współodpowiedzialności Diecezjan za Kościół lokalny. Ich enumeracji nie porządkuje stopień ważności czy zakres oddziaływania. Przeciwnie, idzie wprost o pewną spontaniczność, która chyba najbardziej oddaje charakter tego wszystkiego, co działo się na etapie diecezjalnym Synodu. Podnoszono zatem następujące zagadnienia:

Jak ociążałość zastąpić lekkością?

Przeciążenie pracy duszpasterskiej księży. Wielu księży skarży się na trudności wynikające z wychodzenia naprzeciw religijnym potrzebom wiernych. Są one realizowane, ale niewystarczająco. Trudno niekiedy objąć wszystkie zrzeczenia funkcjonujące w parafii troską duszpasterską aktualizowaną np. poprzez cotygodniowe spotkania. Pojawił się pomysł, aby rozwijać duszpasterstwo ponadparafialne, np. w miastach czy dekanatach. Tu jest potrzebna koordynacja prowadzona przez instytucje centralne diecezji, które zasadniczo, jak stwierdzono, nie działają należycie. Pomoc ma polegać nie na zbieraniu ankiet, ale na organizowaniu formacyjnych zebrań i realnym działaniu. Zauważono, że duszpasterzy, którzy dobrze sobie radzą z danym duszpasterstwem specjalistycznym należy wspierać, a nie przydzielać im inne zadania, jeszcze bardziej angażujące, powodując chaos wewnętrzny i zewnętrzną dezorganizację. Trzeba mierzyć siły na zamiary! Grozi wypalenie „zawodowe”, a gdy zabraknie osobistej modlitwy, to i duchowa acedia.

W jakości siła!

Pewną część dyskusji o problemach zdaje się oddawać powiedzenie: „Mógł to zrobić każdy, a nie zrobił nikt” w nawiązaniu do powiastki: „Każdy, Ktoś, Ktokolwiek i Nikt”. Wielu chrześcijan uczestniczy w krytyce Kościoła. Ujawniane są roszczenia wiernych względem księży. Można stwierdzić, że w większości zarzuty stawiane są przez chrześcijan bardziej zaangażowanych w życie Kościoła niż tych, którym właściwie wszystko jedno. Zdarza się, że ich pierwotna aktywność, cechująca się ewangelizacyjną troską i bezinteresownością, w sytuacjach problemowych przeradza się w krytykę kościelnych instytucji czy wprost duchowieństwa parafialnej wspólnoty. Skąd się to bierze? Podczas dyskusji padło wiele odpowiedzi. Zwracano uwagę na warunki kościelno-społeczne (np. mało księży, zmniejszająca się liczba uczestniczących w

niedzielnej liturgii), sytuacje zawodowo-rodzinne (np. pośpiech, zmęczenie, nieumiejętność radzenia sobie ze stresem), kondycję duchowo-religijną (np. za mało modlitwy). Syntetyzując, problem widziano raczej w niedostatku lub też i nadmiarze jakiegoś elementu, należącego do kategorii ilościowej: za mało czegoś lub czegoś jest za dużo! Przede wszystkim w poprawieniu stanu ilościowego dopatrywano się lekarstwa. Były jednakże i głosy mówiące o konieczności dokonania zmian jakościowych, które bezwzględnie wynikają z zaaprobowania chrześcijańskiej formacji duchowej. Ona z założenia wszelkie „ilości” przeradza – z pomocą łaski Bożej – w „jakość”. Czyż nawrócenie nie jest wielkością jakościową?!

Wszyscy potrzebujemy nawrócenia

Temat następny dotyczący nawrócenia. Nie sposób go tutaj tłumaczyć, niemniej w wypowiedziach uczestników Synodu jawi się on jako jeden z ważniejszych, jeśli nie najważniejszych. Nawrócenie stało się „obiektem” życzeń, jak również marzeń. Było ono obecne także w zarzutach i oskarżeniach. Nie wchodząc w odcienie jego przedstawiania, nawrócenie czy wezwanie do nawrócenia stało się i jest przedmiotem wszystkich nakreślanych planów ewangelizacyjnych. Pojawiły się sformułowania takie jak: „nawrócenie synodalne”, „nawrócenie duszpasterskie”, „nawrócenie ekologiczne”, nawet „nawrócenie duszpasterzy” jako sedno duszpasterstwa duszpasterzy. Wszyscy mają się nawracać, ale stwierdzono, że ewangelizacyjne postawy tzw. ewangelizatorów często pozbawione są cnoty długomyślności, nadzwyczaj charakterystycznej dla procesów wychowawczych w ogólności, a dla chrześcijańskiej duchowej formacji w szczególności. Otóż „niedojrzały mistrz koncentrując się na małych sukcesach, roztrwania swój dorobek (stopień osiągniętego mistrzostwa), którego spoiwem jest przecież dalekosiężny cel”. Przypomina się przysłowie: „Trzeba marzyć o gwiazdach, aby przynajmniej dosięgnąć szczyty drzew”. Nawrócenie ewangeliczne, nawrócenie charakteryzujące się „stałym wybieraniem Chrystusa”, przy jednoczesnym odrzucaniu „świata i jego ponęt” w opinii uczestników Synodu było i jest żywo rozważane.

Prosić Boga o jedność

Dyskusje, zainspirowane zwłaszcza tekstami biblijnymi, szukały panaceum na pewne rozdarcia tkwiące w Kościele. Mniej wchodziło jednak w podstawowe źródło braku jedności, jakim jest grzech osobisty, za którym kryją się m.in.: szukanie znaczenia, obawa utraty doznawanej przyjemności czy po prostu chciwość. Zatrzymywano się na

braku wystarczającej troski o wypracowanie wspólnego celu. Jeśli nawet zgadzano się na dalekosiężne cele, to jednak działania, aby je faktycznie osiągnąć, nakreślane były niejednoznacznie, jako mało znaczące. Wspomniano np. o ogólnopolskich programach duszpasterskich, które nieadekwatnie były adoptowane do diecezjalnych warunków i w rzeczywistości nie stanowiły nawet inspiracji dla poszczególnych duszpasterzy parafii. W Radach Parafialnych były one właściwie nieobecne. Przy okazji stwierdzono, że nie należy tak bardzo koncentrować się na brakach, co dla wielu jest „fascynujące”, lecz coraz bardziej tłumaczyć cel, aby on niejako swą „mocą” pociągał, wzbudzał pragnienie jego osiągnięcia. W kontekście troski o jedność analizowano również te przyczyny, które paraliżowały, nawet uniemożliwiały, duchowy rozwój małżeństw i rodzin. Podejmowano też próby zdiagnozowania życia sąsiedzkiego, parafialnego i samorządowego. Kwestia kapłańskiej jedności w dekanatach również nie była pomijana. Temat jedności objął kwestę pomocy uchodźcom, troskę o ludzi biednych i wykluczonych, szczególnie społecznie konfliktowych. Rozpatrywano je wszystkie w specyficznych okolicznościach, które sformułowała pandemia, wojna na Ukrainie czy ogólne „przeciążenie”, niemające nawet nazwy! Sumarycznie bezwzględnie stwierdzano, że Bóg jest źródłem jedności, a droga prowadząca do niej też została przez Niego podpowiedziana.

Nie byli, ale ciągle są!

Synodalna dyskusja dotyczyła również spraw młodzieży. Przede wszystkim wskazano, że młodzież to nie problem, ale wyzwanie. Nawet jeśli wydaje się, że młodzi ludzie są „poza” Kościołem, to i tak w nich samych są preewangelizacyjne „ziarna”, które należy wydobywać, delikatnie oczyszczać i wspierać, aby wydały owoce. Jednym z takich „ziaren” jest ideowość. Innym – sumienie czy potrzeba towarzyszenia. Te „ziarna” czy „zaczyn”, często „wybierzmowane”, przyniosą swoje duchowe owoce w klimacie zainteresowania, otwartości i życzliwości. Nie wolno gasić oddolnych inicjatyw młodzieży! Można zauważyć, że młody człowiek potrafi z siebie „wycisnąć” naprawdę dużo, aby osiągnąć cel. Realizacja tego celu, okupiona wielkim wysiłkiem, nie zawsze jednak sprzyja osobowemu dojrzewaniu, dla którego kręgosłup moralno-religijny jest fundamentalny. Tylko dobra myśl wraz z trudem (ascezą) prowadzi do cnoty!

A one trwały na modlitwie...

W ciągu ostatnich lat z Diecezji Legnickiej odeszły cztery zgromadzenia zakonne: karmelitanki, boromeuszki, prezentki i służebniczki. Sygnał o tym fakcie musi tutaj

wybrzmieć. Nie wszystko da się wytłumaczyć brakiem powołań. Troska o siostry zakonne we wspólnocie diecezjalnej nie może być przypadkowa, a sprawy ekonomiczne czy organizacyjne są wtórne wobec modlitewnego zaplecza osób konsekrowanych.

Wdzięczność

Postawa wdzięczności nie jest łatwa. Przeżywana jako realizacja cnoty prowadzi do uwielbiania Boga w każdym miejscu i o każdej porze. Rozpoczyna się od uśmiechu dziecka wobec rodzica, raduje serce sąsiada, a potem katechety i wychowawcy, dojrzewa w parafii i lokalnej społeczności. Niekiedy jej brakuje. Wówczas wszystko więdnie! Bliźni przestaje być bratem, a staje się obcym, a potem wrogiem i wtedy już inni ludzie tylko męczą, następnie osobisty plan na życie się rozsypuje, bo po prostu dobra myśl ucieka. Podczas spotkań synodalnych zakomunikowano i uważnie przeanalizowano, że osobiste nabywanie wdzięczności i uświadomione formowanie postaw wdzięczności u innych jest kluczem odnowienia wspólnoty kościelnej, a następnie narodowej.

Miejsca pełne łaski!

Sanktuaria diecezjalne to ważne miejsca kultu w Diecezji Legnickiej. Niektóre z nich są szczególne: maryjne sanktuarium w Krzeszowie i sanktuarium św. Jacka w Legnicy. Coraz bardziej należy także „nagłaśniać” sanktuarium w Legnickim Polu i uświadamiać, że toczący się obecnie proces beatyfikacyjny jest szczególnym czasem łaski dla Diecezjan! Trzeba intensyfikować ruch pielgrzymkowy związany z nimi. Niech wokół sanktuariów powstają centra chrześcijańskiej kultury, i to szeroko rozumianej, a zatem wydobywające również regionalne bogactwo.

Źródła, które nie mogą wysychać!

W naszej diecezji jest stosunkowo dużo duchownych, którzy posiadają co najmniej tytuł doktora. Nie umniejsza to bynajmniej tych, którzy posiadają tytuł magistra czy licencjata teologii. Nie chodzi bowiem o tytuły, ale tęsknotę za pełniejszym rozumieniem Boga, człowieka i świata. Należy niezmordowanie szukać coraz nowszych sposobów, aby właściwie zagospodarowywać intelektualny potencjał nade wszystko osób duchownych i katechetów świeckich. Obecnie można to zacząć robić wokół Diecezjalnej Biblioteki im. Jana Pawła II, która posiada bardzo bogate zbiory. Zauważono w tej materii, że działania personalne są bardziej owocne niż masowo-formalne. Dzielenie się doświadczeniami wykazało, że formacja intelektualna jest

koniem pociągowym zdrowej formacji duchowej, nawet wtedy, gdy niedostaje formacja ludzka, pastoralna czy również apostołska katolików świeckich. Aby Chrystusa naśladować, trzeba Go najpierw poznać i pokochać! Odwracanie tego porządku prowadzi do działań, nawet ambitnych i nowatorskich, lecz zawsze nastawionych na sensację i promocję siebie, które z pewnością nie ujawniają ewangelizacyjnego ducha. W nawiązaniu do przypomnienia papieża Franciszka, dobrze prowadzona systematyczna formacja intelektualna ma chronić przed deformacją chrześcijańskiego orędzia (zob. *Evangelium gaudium* 39) oraz zniekształceniem pełnego znaczenia misji ewangelizacyjnej (zob. *Evangelium gaudium* 176). Duchowość potrzebuje studium i modlitwy, potrzebuje biblioteki i świątyni na całej drodze chrześcijańskiego i kapłańskiego życia.

Konfesjonał i ołtarz

Aby nastąpiło nawrócenie, które można nazwać „synodalnym”, a zatem doceniającym komunie, uczestnictwo i misję, trzeba zwrócić się do Tego, który jest Źródłem tryskającym ku życiu wiecznemu (por. J 4, 14). Boża łaska zawsze człowieka mobilizuje, otwiera na „jeszcze...!”, natomiast grzech osobisty tylko „paraliżuje” i wywołuje skargę: „znowu!”. To Źródło, a więc Boga, który objawił się w Synu, w mocy Ducha Świętego, należy odkrywać i do Niego prowadzić. Kościół to czyni, ponieważ stale podprowadza do dwóch stołów: Słowa Bożego i Eucharystii; podprowadza przez diakonię i sakramenty oczyszczające, które zdecydowanie dobitniej należy promować w świecie dzisiejszych uwikłań: duchowo-religijnych, psychiczno-somatycznych i personalno-społecznych.

Poruszanych „wątków”, które można nazwać synodalnymi, było naprawdę całe mnóstwo. Te, które udało się zebrać, nie były pozbawione ani modlitwy, ani osobistego zaangażowania. Przemawiało doświadczenie życia w Kościele i dla Kościoła. Wypowiedzi rzeczowe przeplatały się z emocjami, świadectwa wiary jednych wyzwalały śmiałość w działaniu innych, dobre myśli torowały drogę dla dobrych czynów. Tak uczono się Kościoła podczas procesu synodalnego w Diecezji Legnickiej.

Ks. Bogusław Drożdż

Legnica, dnia 29.06.2022 r.

koordynator